

## ***Even uw aandacht...***

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.*

*Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.*

*Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.*

*Veel leesplezier!*

**WE DRAAIEN VIVALDI DE NEK OM**  
(Let's Murder Vivaldi)

Toneelspel in twee bedrijven

door

**DAVID MERCER**

VERTALING : LUCAS TRUYTS

Toneelfonds J. JANSSENS \* Antwerpen  
1986  
(N° 1602)

## OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIER tekstbrochures bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan: S.A.B.A.M.

Aarlenstraat 75-77  
1040 Brussel.

Men mag geen gebruik maken van gekregen of gehuurde boekjes!



© 1986 Toneelfonds J. Janssens

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt op enigerlei wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

EERSTE SCENE:

Een armoedige flat in Carden Town- één zeer grote kamer met toegang naar de keuken. Enkele eenvoudige tweedehandsmeubelen. Een lange stevige tafel met een tekenplank en tekeninstrumenten van een technisch tekenaar. Een heleboel boeken op rijen en op stapels. Vrouwenkleren en schoenen liggen verspreid. In een hoek staat een kleine barpiano met een opengeslagen muziekpartituur erop. Daar vlakbij een muziekstandaard, een stoel en een krukje met daarop een viool en een strijkstok. Het is avond. De kamer is donker. De enige verlichting komt van een verstelbare lamp met kap op de tafel vlakbij de muur. Ben, een man van achteraan in de twintig, zit ineengedoken bij het gasvuur en drinkt whisky. Hij zit met zijn rug naar de deur. Hij staat recht, neemt de viool en de strijkstok van het krukje en begint wat te spelen. Hij legt ze neer en neemt zijn vorige houding weer aan. De deur gaat open en Julie komt binnen. Zij is 25. In de deuropening aarzelt zij en kijkt zij naar Ben. Hij draait zich niet om. Zij grijpt naar de lichtsakelaar.

BEN: Doe dat verdomde licht niet aan! (Zij sluit de deur en komt aarzelend de woonkamer in).

JULIE: Ben

BEN: Ga weg. Ga terug naar waar je vandaan komt (draait zich om). Ga naar de kerel waar je bij was.

PAUZE

JULIE: Dat is niet waar. Je weet dat het niet waar is.

BEN: O Ja ?

(Julie gaat naar een kleinere tafel. Er liggen resten van een recente maaltijd van Ben op. Zij kijkt ernaar).

JULIE: Ik heb honger.

(Met een snelle beweging gaat Ben naar de kast waar Julie haar kleren in opgeborgen heeft. Hij stapelt wat kleren op, in het midden van de kamer op de grond. Zij kijkt roerloos toe.)

BEN: Vooruit. Pak je spullen en verdwijn.

(Hij neemt een valies van de kast en gooit die tussen de kleren).

JULIE: Ik heb tot zeven uur gewerkt.

(Hij gaat naar een kast met platen, begint de platen eruit te trekken en ze op de grond te gooien).

BEN: Welke zijn de jouwe? Ik weet het niet. Neem ze maar allemaal. (Plots lijkt hij zijn eigen stemming beu te zijn. Hij spreekt zachtjes). Ik heb geen muzikaal gehoor. Ik hou van goeie fanfaremuziek. (Stilte). Is dat niet zo? (Julie wendt zich af, gaat naar een stoel en zit neer).

JULIE: Een man duwde me in de metro. (Stilte). Ik stond op zijn voet. Hij gaapt me alleen maar aan en kromp weer ineem. (Stilte). Waarom kan ik nooit iets tegen hen zeggen? Iets luid, en gemeen? (Stilte). Ik kan het nooit.

(Stilte.)

BEN: Stakkerd.

(Stilte).

JULIE: Hij of ik? (Ben gaat naar zijn werktafel en neemt een grote schaar

BEN: Hij.

(Stilte.)

JULIE: Hij had ook een stinkende adem.

BEN: Wat je nodig hebt, liefje, als je de metro neemt, is een schaar. Een grote scherpe schaar.

(Hij geeft een knip met de schaar en legt ze opnieuw op de tafel).

BEN: Hak hun ballen af. Dat verdienen zij. Die viezerds. Zijn het geen viezerds? Zij geilen op je. (Stilte). Het is bekend: de Northern Line. (Stilte). Bakerloo doet het ook niet slecht. (Stilte). Waar ben je nu echt geweest?

JULIE: Ze doen het ook met lelijke meisjes.

BEN: Waar ben je geweest?

JULIE: Als je echt wil dat ik wegga....

BEN: (woest) NATUURLIJK wil ik dat je weggaat! Ik heb genoeg van jou. Ik ben je beu. (Stilte). Ik ZIE je toch nooit.

JULIE: Ik had een gebrad meegebracht. Ik was van plan een lekkere warme ma  
tijd voor je klaar te maken.

BEN: Wat, om me te sussen?

JULIE: Ik zwoer dat ik zou weggaan als je mijn kleren nog één keer op de grond gooide.

BEN: Wel?

JULIE: Je bent altijd zo KWAAD. Is het mijn schuld dat je zo bent ?

BEN: Van zodra ik kon praten heb ik altijd al een slecht humeur gehad.

JULIE: Wel, kijk. Ik bedoel: kijk dan toch wat je met mijn kleren gedaan hebt (Vastbesloten staat zij op. Zij neemt een boodschappentas, die zij bij had, en gaat de keuken binnen).

JULIE: Ik hang ze niet weer weg.

(Zij laadt de boodschappentas uit en legt verschillende dingen weg. Zij pakt het gebrad uit en legt het op een schotel. Ben komt in de deuropening.)

BEN: Als je nu eens toegaf dat je er niet wil mee doorgaan. Gewoon TOEGEVEN.

JULIE: Zijn er mensen die boos zijn zonder reden? Heel hun leven? (Ze gaat naar hem en kijkt hem vragend aan). Kreeg jij borstvoeding ?

BEN: Hoe zou ik dat <sup>d</sup>goverdomme weten?

JULIE: Vraag het aan je moeder. Vraag het haar.

(Zij gooit wat aardappelen in de kom en begint te schillen).

JULIE: En raap mijn spullen op.

BEN: Jij bent niet kwaad <sup>e</sup>zker? O nee. Dat geef ik toe. (Stilte). Je bent verdomd PASSIEF. Het is geen wonder dat je bij een ministerie werkt.

JULIE: Ik zie het verband niet.

BEN: Waar woont hij? Hoe is hij? Hoe zijn hogere ambtenaren? (Stilte). Hij is getrouwd. Hij heeft kinderen. Hij woont in Potter's Bar.

(Julie kijkt hem ijskoud aan).

JULIE: Hij woont in St. John's Wood en ik heb GEEN verhouding met hem.

BEN: Potter's Bar.

JULIE: St. John's Wood !

BEN: Je bent er geweest. Je hebt zijn vrouw ontmoet en zijn kinderen geaaid. Zij is blond en heeft een dot. Zij wordt wat grijs; Zij is een beetje zwaarlijvig. Mollig. Zij is heel stil en zit daar gewoon maar rustig te zijn, nadat jullie je gewassen hebben. Terwijl hij die stomme Bartok-plaat speelt, die hij in Boedapest kocht, toen hij ging rondneuzen in hun urbanisatie-departement

(Stilte). IK ken jullie soort.

JULIE: Ben.

BEN: Wat is er?

JULIE: Hou er asjeblief mee op. (Stilte).

BEN: Ik haat je. (Hij gaat weer naar de living. Julie schilt verder aardappelen).

BEN: Ik wed dat zij Alice heet en dat zij weet dat hij op kantoor grieten ver-  
siert. Maar zij pakt het VERSTANDIG aan. (Neemt een krant). Zij hebben meer  
blijvende dingen gemeen dan sex. Tuinieren bijvoorbeeld. Ik wed dat zij hun  
zondagen doorbrengen met in de grond te wroeten zoals een koppel stomme mol-  
len. (Stilte.) Zij zijn experts. Zij kennen al die bloemensoorten....kontakt  
met de natuur temidden van de stadsellende....en dan heb ik het nog niet over

hun  
V. exclusieve dineetjes.

(Met een ruk graait een aardappel de krant uit zijn vingers. Julie staat in  
de deuropening van de keuken en kijkt alsof zij tevreden met zichzelf is. Ben  
neemt de aardappel uit zijn schoot en houdt hem omhoog.)

BEN: Je bent met hem naar bed geweest.

JULIE: Neen.

BEN: Je bent weggeweest met hem.

JULIE: We zijn een paar keer iets gaan drinken, meer niet.

BEN: En op kantoor? 's Avonds? Wanneer de ratten het zinkende staatschip van  
de nacht verlaten hebben?

JULIE: Op KANTOOR ?

BEN: Op de grond. Op zijn niveau heeft mijn toch tapijten? (Stilte). Op de  
grond. (Stilte). Ik wed dat hij er op die grond al enkelen van jullie tussen  
genomen heeft. (Stilte). Terwijl hij flarden Rimbaud mompelt en de schemerin  
invalt op de Parade van de Wachters te Paard.

JULIE: Hij heeft me zelfs niet AANGERAAKT.

(Stilte).

BEN: Maken we een kind vanavond?

(Stilte).

JULIE: Ik heb het je gezegd. Je bent er totaal onrealistisch over.

BEN: Waarom?

JULIE: Wel, kijk naar ons. Luister naar ons.

(Ben duikt naar de berg kleren, neemt twee of drie jurken en spoedt zich naar het raam. Als hij het raam bereikt, rukt hij aan het schuifraam.)

BEN: Ik gooi deze rotboel weg.

JULIE: Als je dat doet, dan ga IK weg (Vastberaden schuift Ben het raam omhoog en gooit de jurken naar buiten. Hij trekt het raam weer omlaag. Hij draait zich naar haar).

BEN: Smeer 'm dan.

(Hij neemt de valies en gooit hem naar haar. Hij valt aan haar voeten neer. Zij kijkt ernaar en blijft staan.)

JULIE: Ik ben niet met hem naar bed geweest. Je weet dat je me kan vertrouwen. Waarom is dat allemaal nodig? (Zij wijst naar de rotzooi op de grond).

BEN: Heb ik dat NODIG? IK? NODIG? Jij hebt dat nodig. De enige communicatievorm die jij begrijpt is emotionele buitensporigheid. JIJ hebt dat nodig, schatje. Ik veronderstel dat JIJ borstvoeding kreeg. Wel? Als jij een levend voorbeeld bent van wat borsten voor een mens kunnen doen...

JULIE: Moest ik met een andere man naar ben gaan, dan zou jij opgelucht zijn, nietwaar? Je verlangt er hevig naar. Waarom FRUSTREERT het je zo, dat ik niet naar iemand anders verlang?

BEN: Weet je wat? Jij leeft in een waas van zelfbredrog. (Stilte).

JULIE: Ik zou best willen getrouwd zijn.

BEN: Daar gaan we weer. Asjeblief. Ik bedoel, jij bent diegene, die denkt dat het onbelangrijk is dat je getrouwd bent of niet.

JULIE: Ja, zo denk ik erover.

BEN: Wel, daar denk ik verdomd zo over.

JULIE: Ik hadacht gewoon dat we misschien moesten trouwen.

BEN: Ik veronderstel dat dit een manier is om uitdrukking te geven aan een gevoel van totale mislukking.

(Julie knielt en begint haar overblijvende jurken in haar valies te pakken)

JULIE: Ik begrijp het. Zo is het dus. Dan ga ik maar. (Stilte). Je zou de oven beter uitschakelen.

BEN: Waar ga je heen?

JULIE: Om het even waar.



BEN: WAAR?

JULIE: Daar heb je het weer. Irritatie vermomd als medeleven. Zo ben jij.  
(Ben gaat zitten en kijkt naar haar, terwijl zij knoeit met de kleren).

BEN: Misschien schakel ik de oven NIET uit? Ik steek mijn hoofd er misschien in.

JULIE: IN de brandende oven?

BEN: Niets maakt me zo woest als je zien inpakken.

JULIE: Het is heel simpel. Wanneer ik mijn koffers pak, kruip in op de grond rond met de spullen die jij er neergekwakt hebt. Het geeft je een schuldgevoel. (Zij buigt even achteruit en bekijkt hem). Ik ken alle fases, die je op zo'n moment doormaakt. Het enige verschil met anders is dat ik deze keer WEGGA. Deze keer laten we de truuk met het mes best achterwege.

(Zij plooit een rok op en haar hoofd hangt laag. Ben springt op haar toe, grijpt een handvol haar...draait het rond zijn hand....tilt haar daarmee op

BEN: Echt waar?

(Stilte).

JULIE: Als je ECHT gelooft dat ik wegga, dan ga je daar niet mee beginnen.  
(Hij laat haar haren los, rent naar de keuken en komt terug met een dun en scherp slagersmes.)

JULIE: Ik ben niet bang, Ben. Deze keer zie je er onnozel uit.

BEN: Je gaat niet weg.

(Stilte).

JULIE: Ik ben het kotsbeu. Meer kan ik niet zeggen.

BEN: Ik wou dat je lelijk was.

JULIE: Indien ik lelijk was .... en indien je van me hield.... zou het net hetzelfde zijn. (Stilte). Ik weet dat je me lief hebt. (Stilte). Maar je verstit me hier. (Stilte). Ik woon met je en ik lijk voor jou een soort van eiloze provocatie te zijn. Ik weet niet hoe...of waarom; ik weet gewoon dat ik dat ben. (Stilte). Ik denk dat niemand me ooit zo'n gevoel van hulpeloosheid bezorgde.

(Ben speelt met het mes. Hij beeft bijna.)

BEN: Denk je dat ik je niet durf brandmerken?

(Zij sluit de valies en staat recht, terwijl zij hem bekijkt).

JULIE: Vooruit dan maar.

BEN: Ik zie er onnozel uit, zei je?

(Stilte)

JULIE: Nee.

BEN: Nu zeg je om het even wat om me te kalmeren, Nietwaar?

JULIE: Ik betwijfel of ik je KAN kalmeren.

BEN: Lieg je tegen me?

JULIE: Nooit als het over belangrijke dingen gaat.

BEN: Het hangt er van af wat je verstaat onder belangrijk, neen?

(Stilte).

JULIE: Ik bedoel dat ik nooit zou liegen over iets waarover je de waarheid moet weten.

BEN: Jij schijnheilig kutwijf!

(Stilte).

JULIE: Ik denk dat ik dat ben, Ja.

BEN: Je gaat niet weg.

JULIE: Ik denk van wel.

BEN: Je geeft me nooit wat ik wil.

(Stilte).

JULIE: Nee.

JULIE: WAAROM leven wij samen?

JULIE: Als je een huis wil kopen en er een vrouw wil inzetten en haar zwangere wil maken. (Stilte). Doe het dan.

(Ben doet streng; hij houdt het mes vast. Julie deist<sup>n</sup> achteruit. Zij vindt haar mantel en neemt de valies op. Hij is als versteend; Zij gaat naar de deur.)

BEN: Julie.

JULIE: Ik ben weg, Ben.

BEN: Julie.

(Stilte).

Julie: Je kan het niet geloven, he. Ik ben het niet, he. Ik ga toch nooit weg, he.

(Stilte). Ik besta godvondome niet, he.

(Zij neemt de deurknop vast en opent de deur. Ben rent terwijl naar haar en sleurt haar weer naar binnen aan een arm. Zij draait zich naar hem. Hij kerft met het mes in haar gezicht. Door de schok schreeuwt zij zelfs niet. Zij voelt aan haar gezicht. Er kleeft vers bloed aan haar hand. Zij rent naar buiten, laat haar valies achter en laat de deur open. Ben kijkt naar het mes. Hij gaat op de overloop staan en kijkt naar beneden. We horen een deur dichtslaan. Hij gaat weer naar binnen. De deur sluit zich zachtjes achter hem.)

TWEEDE SCENE:

Een gezellige keurige flat in ST. John's Wood. Naast de grootste kamer is er eethoek; beide vormen een L. Gerald, een ragereman, midden in de veertig, die er een beetje ~~moe~~ uitzicht, en zijn echtgenote, Monica, drinken samen koffie na het diner. Zij giet een brandy voor zichzelf is. Zij heeft ongeveer zijn leeftijd. Zij heeft donker haar, is levendig, heeft een benig en aantrekkelijk gezicht en zij heeft een krachtige en intelligente presence. Zij schuift de fles brandy naar hem toe en steekt een sigaret aan.

MONICA: Hoe is hij?

GERALD: Ik heb hem nog nooit ontmoet. Hij klinkt nogal hysterisch.

MONICA: ZIJ doet hem hysterisch klinken.

GERALD: Ik bedoel... ik heb die indruk.

(Stilte).

MONICA: Willen we er niet over praten?

GERALD: Gewoonlijk geniet je toch van zoiets.

MONICA: Wat is zijn beroep?

GERALD: Ik denk dat hij technisch tekenaar is.

MONICA: Je "gelooft" het?

GERALD: Hij is technisch tekenaar.

MONICA: Telkens als je begint met "ik geloof" of "ik denk" of "het is mogelijk dat" of "het is misschien", betekent dat steeds dat je het WEET. Absoluut

GERALD: Hij is 28 jaar oud. Hij werd geboren in Hull, zoals Julie. Hij wou viorlist worden, maar hij werd het niet. Ik verzeker je dat ze daar ECHT niet over praat. (Stilte). Vader was brouwersknecht. Laat me even denken. Is er nog iets

(Stilte).Ja.(Stilte).Zij zegt dat hij gewelddadig is.

MONICA: Dat betekent dat zij masochiste is.

GERALD: Denk je?

MONICA:Volgens mij bestaat die mogelijkheid.

(Stilte).

GERALD:Als je denkt dat ik met Julie een verhouding heb...

MONICA: Hoe heet hij?

GERALD :Ben.

MONICA:Ben.

GERALD:Ja.Hou je van die naam?

MONICA: Van de naam JULIE hou ik anders niet.

GERALD:Maar je mag HAAR...

MONICA:O ja,ik mag haar.De meisjes die je meebrengt zijn altijd lief.(Stilte).Zij is misschien een tikkeltje...schizofreen.

GERALD: Wat?

MONICA: Is dat geen goed woord?

GERALD:Ik ken het wel.

MONICA:Ja,ik ken het ook.Verwarde meisjes houden altijd het meest van je.Ik bedoel,meisjes die de dingen graag opsplitsen:een stukje voor jou,een stukje voor mij,een stukje voor hen.(Stilte).En een stukje voor Ben?

GERALD:Ik snap het.Schizofreen.

MONICA:Vrouwen uit één stuk weten dat jij weet dat zij de lastigste zijn.Het maakt hen realistisch.Trouwens,ik denk dat je vooral charmant bent omdat je een warhoofd bent.

GERALD: Waarom?

MONICA: Denk vooral niet dat ik Julie onderschat.

GERALD:Het kan me echt niet schelen.MOEST ik een verhouding met haar hebben dan zou ik me daardoor misschien in mijn kruis getast voelen.

MONICA:Ik begrijp dat je hen lief moet hebben om het te doen klikken.Je moet nu zoetjesaan een enorm groot aantal meisjes lief gehad hebben.

GERALD:Om wat te doen klikken?

MONICA:Om de gevolgen van een verhouding voor jezelf gerechtvaardigd te maken

(Stilte). En dat geldt ook voor de ingebeelde gevolgen voor mij. (Stilte). Maar ik denk dat ik altijd nogal vrolijk geweest ben, is het niet?

GERALD: Onvermoeibaar.

MONICA: Dat maakt je achterdochtig.

GERALD: Natuurlijk.

MONICA: Je kan niet verdragen dat ik water in mijn wijn doe. (Stilte).

GERALD: Ik denk dat het een geniepig soort van agressie is. (Stilte).

MONICA: Maar je kan ook niet verdragen dat ik water in jouw wijn doe.

GERALD: Ik denk... dat ik je niet volg.

MONICA: Ik weet niet of ik het zelf snap. (Stilte). Het klonk schrander, toen ik het uitsprak. (Stilte). Spiritueel zelfs.

GERALD: Ik vind gevatheid altijd raadselachtig.

MONICA: Julie is niet gevat. Zij is eerder acuut. Ja, het is gek: zowel acuut als verward.

GERALD: Ik denk dat gevatheid een gevaarlijke vorm van zelfbewieroking is.

MONICA: Misschien is Ben heel eenvoudig. Eenvoudige mensen ontwikkelen echt hysterie in relatie met een bepaald type andere mensen.

GERALD: Is Julie dat type?

MONICA: Is Ben hysterisch?

GERALD: Hij gooit met dingen naar haar. Hij sluit haar buiten. Hij bedrinkt zich en slaat meubelen in elkaar. Hij barst op dergelijke momenten altijd in tranen uit.

MONICA: En denk jij dat hij daartoe gedreven wordt door obscure elementen?

GERALD: Euhh...

MONICA: En als hij zich nu eens meestal verdoemd, rot, verveeld met haar voelt? Ik bedoel: en als zij nu eens verdoemd, rot en vervelend is, meestal?

GERALD: Ze is een eerder rustige persoon.

MONICA: Kan jij je iets verdoemder, rotter, vervelender indenken?

GERALD: Ben ik niet rustig? Verveel ik je?

MONICA: Mensen kunnen verschillend reageren op verveling. Ik zou balen van huilbuien en van het in elkaar trappen van meubelen. Ik zou missen, indien dingen naar je hoofd zou slingeren. Dat zou me geen voldoening geven. (Stilte).

Toen ik 16 was, zei mijn turnlerares: Je lichaamscoördinatie is niet zo be

Monica. Ballen en zo kon ik niet raken. (Stilte). Ik kon die dingen niet door hoepels gooien. En dan die eigenaardige hangende manden. Wat betreft haasje over wippen...

GERALD: Was je daar ook slecht in?

MONICA: Ik vroeg me vaak af hoe JONGENS het durfden.

GERALD: Ja. Als meisje op hun kruis belanden is dat niet zo erg. (Stilte). Ja. (Stilte). IK was bang om haasje over te wippen. Dat geef ik toe.

MONICA: Ik was van niets BANG.

GERALD: eerder ongeschikt.

MONICA: Nee nee.

GERALD: niet kompetent.

MONICA: Vast niet.

GERALD: Ik kan geen andere woorden bedenken.

MONICA: Ik wel. Ik was hooghartig.

GERALD: In die kontekst heeft dat zin.

MONICA: Zullen we scheiden?

GERALD: Ik denk dat jouw hooghartigheid mij altijd geïntimideerd heeft.

MONICA: Tegenover jou?

GERALD: In het algemeen. Op specifiek vlak ~~kan~~ ben ik er tegen opgewassen. In het algemeen echter niet. Het gaat hem om je gedrag ten opzichte van je karakter.

MONICA: Ik wou ~~dat~~ we niet zo VAAK over echtscheiding praatten! (Stilte). D kinderen geven er geen moer om. Als je de zaken interpreteert volgens HUN levensnormen, dan is echtscheiding bijna een daad van heilige penitentie.

GERALD: Heeft Clarry vandaag opgebeld?

MONICA: Ja. Die kerel voerde bij haar een abortus uit, nam zijn geld in ontvangst en belde een taxi voor haar. (Stilte). Doe het een paar dagen kalmpjes aan, zei hij.

(Stilte).

GERALD: En TOM?

MONICA: Om zeven uur stormde hij het huis uit. Hij zag er heel erg modieus nukkig uit. (Stilte). Voor iemand die geen homo is, ziet die jongen er zeer

WE DRAAIEN VIVALDI DE NEK OM  
provoocerend en gewaagd uit.

GERALD: Hij is het waarschijnlijk.

(Stilte)

MONICA: Wat? Homo ?

GERALD: Hmm.

MONICA: Hij is in staat het te worden uit pure ontgoocheling.

(Stilte).

GERALD: Denk jij dat we Clarry en Tom verachten?

MONICA: Helemaal niet. Het is verontwaardiging. En DAT komt omdat het met hen misgelopen is en omdat wij ons schuldig voelen.

GERALD: Ik zou niet zeggen dat het met Clarry misgelopen is.

MONICA: Verward... een beetje zoals die Julie van jou.

GERALD: Weet je wat het is? Julie maakt me nostalgisch.

MONICA: O charme!

GERALD: Ook zij was niet te vinden voor abortus.

MONICA: Moet je nu gaan vitten op Clarry?

GERALD: Ik heb niets TEGEN abortus. Verdomme. Ik betaalde er toch voor.

MONICA: Ja en ik dacht dat je vreemd genoeg stond te popelen om het te doen. Dat is een beetje vals, Gerald.

GERALD: Zij wilde het toch. Jij <sup>a</sup>anvaardde haar standpunt en IK ook. (Stilte). Je geeft me bijna het gevoel alsof ik zelf die abortus op haar uitvoerde. (Stilte).

MONICA: Ik ben blij dat je begrijpt wat ik bedoel.

GERALD: Moest ik de speelschulden van Tom betalen, zou ik dan veranderen in een roulette?

MONICA: Ik heb ALTIJD al gedacht dat je toewijding voor Clarry wat obsceen was. Toch begrijp ik hoe je probeerde om er mee te leven.

GERALD: Hoe deed ik dat dan?

MONICA: Door te neuken met een ~~aaneenschakeling van meisjes~~ <sup>Reeks meisjes</sup> van je dienst.

GERALD: Ik haat dat woord "neuken". Als je grof wil zijn, ga dan nog verder. Trouwens, ik wou dat men het begrip onderbewustzijn nooit had uitgevonden. Iben niet geïnteresseerd in om het even welke losse relatie tussen mijn gevoelens voor Clarry en mijn gevoelens voor... andere mensen. Ik zal het bestaan van dergelijke dingen niet loochenen, alleen voel ik er me niet geïnteresseerd in.